

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 161.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398129121552/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

haanlig — Jeg ser ikke noget til din Skitsebog! Skal Du ikke *legne* dette her? Det maatte da være morsomt.

— Næmen, kære, lille Barn dog, Du er jo ...

— Ja, hvad vil Du her da?

— Jeg har jo sagt Dig, at vi kommer fra Kreditforeningen ... Din Far har ikke betalt sine Renter for de to sidste Terminer ... Og han svarer ikke paa de Breve, der bliver sendt ...

Frøken Sofie afbrød ham:

— Og det skulde netop Du ud at fortælle os! sagde hun — Det skulde netop være Dig, der jog os fra Havslunde, i Stedet for at gøre alt, hvad der stod i din Magt for at hindre det! ... Aa, Isidor, Isidor, hvem i den hele, vide Verden skal jeg nu tro paa ...?

Og idet hun slog Hænderne for Ansigtet, brast hun ud i en krampagtig Graad, som hun forgæves søgte at dæmpe og flygtede tilbage ind i Dagfigstuen. Døren blev staaende aaben efter hende.

Herredsfuldsmægtrigen saa' sig hjælpeløs og forpint omkring. De andre Herrer havde diskret trukket sig ud paa Stentrappen foran Huset. Gennem den aabne Dør til Dagligstuen hørte Isidor Frøken Sofies Hulken og Fru Lines Tysen:

— Saa, saa, lille Sofie, saa, saa ... vær nu en rolig og fornuftig lille Pige ...!

— Jamen, hvis de nu jager os fra Havslunde, Mor ...; hvis de nu jager os fra Havslunde ...!

— Nej, nej, vist gør de ikke nej ... Far har jo Penge nok ... Far er jo en rig Mand, siger alle Mennesker ...

Isidor stod et Øjeblik ubeslutsom. Det var som lammedes hele hans Væsen af Sorg og Medfølelse ikke blot med disse hans Slægtninge her, men med den hele store Jordens Hob af Mennesker ...

Saa rev han sig pludselig med Vold løs af sine Tanker, og gik hen til Taarndøren og bankede paa:

— Onkel Nils, kaldte han — Det er mig, Isidor Seemann ... Du maa lukke op; jeg skal tale med Dig angaaende de Penge til Kreditforeningen ... Alting kan jo ordnes endnu.

Og da han syntes at høre en svag Puslen inde bag Døren,

en stille Skuren, som om en Slaa blev skudt fra, gentog han sin Banken højere og kraftigere og nævnede paa ny sit Navn og sit Ærinde.

I det samme blev Døren hastig aabnet, og han saa' som i et Syn Nils Uldahls forsvirede Ansigt indrammet af det hvide Haar og Skæg:

— Saak med min Kone! Dette her kommer ikke *mig* ved!

— Jamen, Onkel Nils, din Kone er jo slet ikke inde i disse ...

Men førend Isidor fik talt ud, blev Døren atter slaaet i, og Slaaen skudt for ...

Det viste sig ved Kreditforeningens indgaaende Undersøgelse, at Nils Uldahl var en saa godt som ruineret Mand.

Hans hele store Formue var løbet ud i Sandet. Hvad han havde brugt den til, forstod ingen. Det eneste synlige Resultat af Pengene var det Taarn, han i sin Forfængelighed havde faaet muret til Huset ...

Men Mand og Mand imellem fortalte det, at han havde ødet Slægtens Formue bort paa Spil og Kvinder. Blandt andet, sagde man, at en daværende Tronarving og nuværende Mønark, der en Tid var berømt for sin Spillesyge, skulde en Nat ved en Revanche-Baccarat have blokket ham for op mod Hundrede Tusinde Kroner, som Niis næste Dag prompte lod udbetale. Man var jo Gentlemen paa begge Sider!

Og endvidere paastodes det, at en yngre, letlevende Skuespillerinde i Hovedstaden ved ekstraordinære Lejligheder bar paa sin befærdede Barin et svimlende kosibart Smykke, som Herren til Havslunde skulde have overrakt hende i Morgengave efter en ligesaa svimlende Nat ...

Disse og talrige lignende var Rygterne.

Men Nils Uldahl selv fremkom ikke med nogensomhelst Art af Oplysning. Han stængede sin Taarndør og lod Fru Line og Isidor Seemann klare Vanskelighederne.

— —
Den Dag Forremingerne med Kreditforeningen var saa vidt